

日本の思い出

Stud. Larisa-Elena Hîncu, anul III

Specializarea: Limba și literatura japoneză – Limba și literatura engleză, Facultatea de Litere, Universitatea Babeș-Bolyai

Mobilitate studentească: **Universitatea din Kobe**, octombrie 2025 – martie 2026

Am avut oportunitatea și bucuria de a studia în Japonia datorită mobilității studentești realizate prin intermediul unui acord interuniversitar între Universitatea Babeș-Bolyai, Facultatea de Litere, specializarea *Limba și literatura japoneză*, și Universitatea din Kobe.

Mi-am dorit să ajung să studiez în Japonia încă de dinainte de a studia în Cluj-Napoca. Pentru mine, acest program de studii este al treilea program universitar pe care îl urmez (am absolvit studii de licență și de master la Iași). Înainte de a redeveni studentă la universitatea din Cluj, am învățat limba japoneză pe Italki cu un profesor japonez, în fiecare weekend, timp de un an de zile, cât să pot participa la examenul JLPT N5, însă simțeam că doresc să studiez mai aprofundat această limbă, la facultate. Știam de mobilitățile studentești oferite de specializarea *Limba și literatura japoneză* de la Cluj pentru a studia în Japonia și mi-am propus, încă din primul an, să fac tot posibilul pentru a merge și eu în mobilitate.

Experiența din Japonia a fost una dintre cele mai frumoase de până acum. Nu aș fi putut opta pentru un loc mai potrivit pentru a merge în mobilitate: orașul Kobe a fost alegerea perfectă, având acces și la munte și la ocean, fiind destul de popular printre turiști, însă nu sufocat de aceștia (cum uneori te simți în orașe precum Ōsaka sau Kyōto), destul de liniștit, fără o viață urbană zgomotoasă sau obositoare, având totuși destule evenimente la care să poți participa, fiind și relativ ușor de ajuns din Kobe în alte orașe faimoase din prefectura Hyōgo (Himeji, Awaji), dar și din prefecturile apropiate, precum Nara și Kyōto.

Am fost uimită de atât de multe lucruri, însă primul a fost deschiderea și căldura



oamenilor. În prima săptămână, în octombrie, au fost foarte multe lucruri de rezolvat și pentru cămin și pentru facultate, însă nu m-am simțit nicio clipă singură sau fără sprijin. În primul rând, când am ajuns în Kobe, colegul meu Bogdan și cu mine am fost întâmpinați de către Andrei Herinean *senpai*, care ne-a ajutat pe tot parcursul șederii noastre. La facultate, în Kobe, am fost ajutați de studenții japonezi, fiecare dintre noi având câte un student tutore desemnat. Tutorele meu, Maya さん, m-a ajutat cu toate procedurile de care mă temeam, la bancă și la primărie.

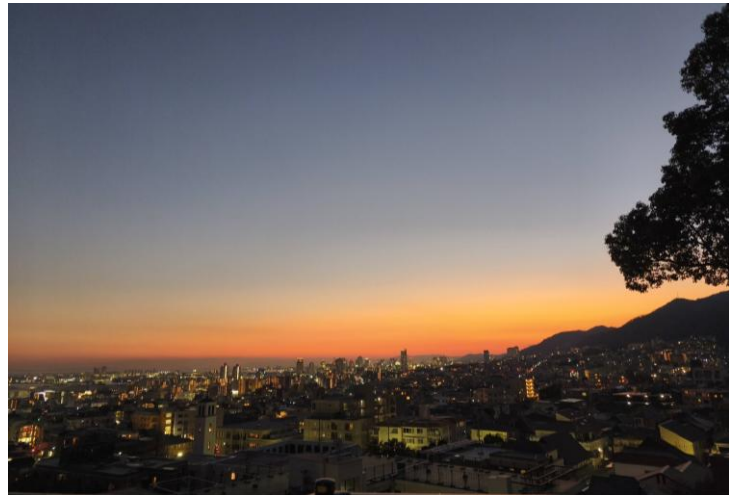
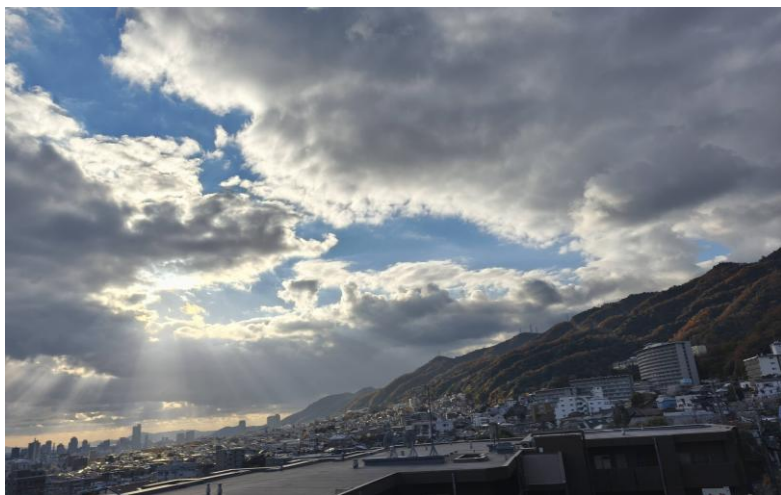
Șocul pe care l-am avut nu a fost neapărat unul cultural, întrucât știam, în mare, la ce să mă aștept, ci unul lingvistic.

Uneori, chiar și cele mai simple fraze mi se păreau complicate, din cauza emoțiilor. Două lucruri m-au ajutat să trec peste tracul de a vorbi cu oamenii: bătrânii care intrau în vorbă cu mine în stațiile de autobuz și comunitatea de la biserică (biserica ortodoxă japoneză). Am fost atât de surprinsă de faptul că, de multe ori, persoanele în vârstă intrau în vorbă cu mine, în

timp ce așteptam autobuzul! Știam că japonezii sunt mai reținuți în relație cu străinii, însă aceste interacțiuni încă din prima săptămână în Japonia m-au „vindecat” de trac. „Exersasem” de atâtea ori conversația despre statutul de student *ryūgakusei*, despre țara de unde am venit, cum mi se pare Japonia, etc., încât după două săptămâni nu mai aveam emoții să vorbesc cu oamenii de frică să nu fac greșeli. Cu japoneza pe care o știam, am încercat să comunic lucruri simple cu cei din jur, și asta m-a bucurat enorm, fie pe unde călătoream, să întreb direcții sau detalii, să complimentez mâncarea la un restaurant sau să vorbesc cu vânzătorii din magazinele de suveniruri. Îmi dădeam seama de faptul că făceam greșeli, însă asta nu mă mai „îngheța”. Și cei din comunitatea ortodoxă, jumătate japonezi, jumătate străini (unii dintre ei nevorbind engleza, ci doar limba lor și japoneza), au fost foarte primitivi și, interacționând cu ei, mi-am dat seama că, indiferent de cât de multe greșeli de limbă ai face, oamenilor le pasă de ceea ce ai de oferit, nu de a te corecta.

La facultate, primele două săptămâni mi s-au părut dificile, întrucât explicațiile erau doar în japoneză, însă pe parcurs ce mă obișnuiam să aud limba în jurul meu constant, am ajuns să înțeleg ce se întâmplă în jurul meu. Cel mai dificil curs mi s-a părut cel de scriere, însă a fost și cel care mi-a plăcut cel mai mult. Trebuia să scriem eseuri pe hârtie *genkō yōshi*, ceea ce mi-a plăcut foarte mult, însă m-a intimidat numărul mare de *kanji* pe care trebuia să îi învățăm a scrie. Recunosc, un sfert dintre aceștia știam doar să îi scriu și ce înseamnă, însă nu le știam citirile (mai ales cuvintele din vocabularul despre poluare sau corupție). Acest lucru, totuși, m-a făcut să nu mă mai simt atât de descurajată când mă uitam într-o carte în limba japoneză și nu știam citirile unor *kanji*. Dacă înțeleg ceea ce se transmite, pot merge mai departe. Cel mai interesant mi s-a părut cursul de limba franceză pe care l-am urmat din cauza faptului că eram obligați să alegem măcar un curs oferit de facultatea care ne-a primit, iar eu am optat pentru un curs de limbă, întrucât celelalte erau în afara ariei de studiu a limbilor (cursuri despre politică, pace, administrație etc.). A fost interesant întrucât toate explicațiile profesorului erau în limba japoneză, cam 10% din curs fiind în limba franceză. Am vorbit mai mult în japoneză decât în franceză și asta m-a amuzat, însă mi-a și folosit. Acolo am reușit să îmi fac două prietene japoneze, întrucât, în rest, la cursurile de limba japoneză eram exclusiv studenți internaționali.

Campusul era pe muntele Rokko, iar în fiecare dimineață aveam ocazia să văd o priveliște care îți tăia respirația: oceanul în față, munții în spate, iar în mijloc, la picioarele munților, orașul. Și dimineața, și seara dealtfel, era o priveliște extraordinară.



Natura mi s-a părut absolut extraordinar de frumoasă. Într-adevăr simți, uitându-te în jur, grija pe care o au oamenii față de natură. Nu numai grădinile japoneze din cadrul templelor sau grădinile publice, ci și parcurile obișnuite, curțile caselor, spațiile publice, toate erau îngrijite și aveau o frumusețe aparte. Cu adevărat nu înțelegi conceptul de ordine și curățenie și grijă față de spațiul în care trăiești până când nu ajungi în Japonia.

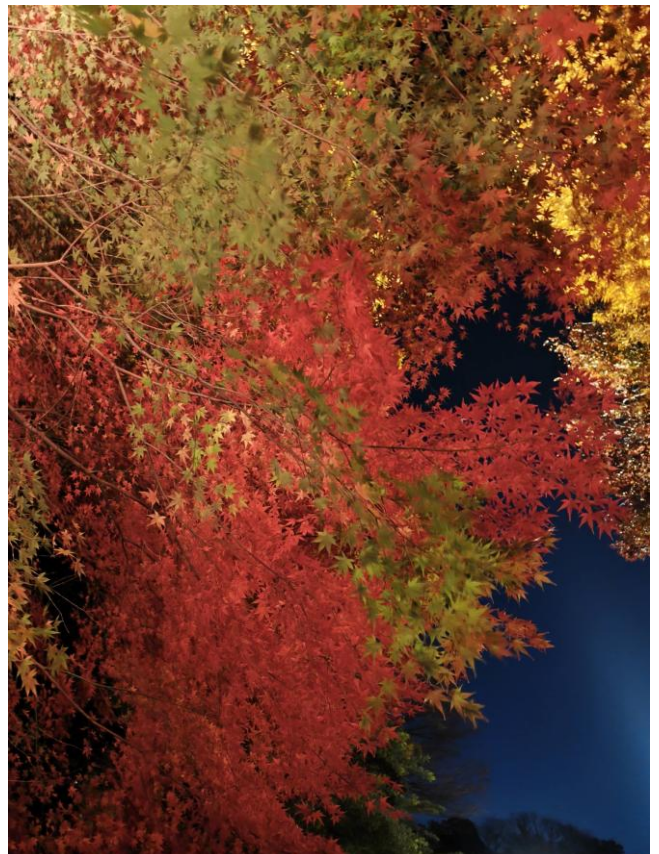
Portul, unul din principalele atracții din Kobe, era cu adevărat fermecător, mai ales seara.



Am avut ocazia să mă bucur de cireși înfloriți și toamna, neștiind că există un astfel de soi de cireș japonez, *jūgatsu-zakura*.

Sezonul *momiji* mi s-a părut unul dintre cele mai frumoase, chiar mai frumos decât cel al prunilor și cireșilor înfloriți, deși fiecare are o frumusețe și o sensibilitate aparte. Grădina Nunobiki din Kobe a fost una dintre cele mai frumoase grădini pe care le-am vizitat în Japonia.

Nu sperasem să am ocazia să văd și cireși înfloriți primăvara, întrucât vremea a fost destul de rece în martie, însă am reușit să văd câțiva copaci înfloriți în Kyōto, înainte să mă reîntorc în țară.





Am înțeles frumusețea ploii de petale în bătaia vântului. Am înțeles bucuria colectivă a oamenilor care se adună să admire florile. Am înțeles bucuria de a sta în liniște pe o bancă, alături de alți oameni, care se bucură de aceeași priveliște. Nu voi uita aceste momente.



Am înțeles, de asemenea, frumusețea simplității unui platou cu mâncare, felul în care toate sunt aranjate și servite cu atenție. Porția nu trebuie să fie mare pentru a fi îndestulătoare.

M-a surprins, de asemenea, cât de multe dulciuri în forme かわいい am întâlnit. A trebuit să mă abțin de la a cumpăra tot ce vedeam drăguț pe rafturi.



Mi-a plăcut enorm să călătoresc cu trenul. Nu am mers cu *shinkansen*-ul, însă am mers cu JR, Hanshin și Hankyu, fiecare o experiență aparte. Mi-a plăcut atmosfera, liniștea din tren, ordinea în ciuda aglomerației, respectul pentru spațiul celui de lângă tine.

Toate aceste experiențe au depășit așteptările cu care am plecat. Japonia despre care citești și pe care o cunoști din filme, *anime* și *manga*, este diferită de cea pe care o trăiești prin propria experiență. În mod bizar, cel mai mult îmi este dor de a călători cu trenul și de intra în *konbini* și a auzi *いらっしやいませ*.

Trăind și studiind în Japonia pentru șase luni m-a făcut să iubesc limba japoneză și, mai mult, mi-a dat un nou avânt în a continua să învăț, chiar dacă pare că această experiență de învățare nu se termină niciodată – poate acesta este și farmecul ei.

În încheiere, doresc să transmit un îndemn și o încurajare colegilor mei de la specializarea *Limba și literatura japoneză*: dacă iubiți cultura și limba japoneză, indiferent de câte frici și emoții ați avea gândindu-vă că ați fi în celălalt capăt al lumii, într-o țară a cărei limbă nu o stăpâniți perfect, faceți-vă curaj și alegeți să mergeți într-o mobilitate de studiu în Japonia! Nimic din ce ați văzut, auzit și citit despre această țară nu se compară cu a fi acolo...

